

Elmélkedés

Mahatma Gandhi egyszer azt mondta, idézi a róla készült 1984-es játékfilm is: "Nem szabad elfelejtenünk, hogy a történelem során mindig is voltak olyan zsarnokok és gyilkosok, akik egy ideig legyőzhetetlennek tűntek, de végül mindig elbuktak. Mindig."

Mahatma Gandhi

India – angol gyarmati státuszától – megszabadítója, erőszak alkalmazása nélkül.

Születésnapja október 2.: Az erőszakmentesség világnapja.

Gandhi a názáreti Jézus tanításának jó ismerője, személyének értő tisztelője.

Jézus és Gandhi is erőszakos halált haltak ártatlanul, az ostoba gyűlölködés és a főhatalom hatalomféltése, hiúsága és félelme miatt.

Mert akik az ellenségüket is szeretik, azok ijesztően veszélyesek. Értelmezhetetlenek. A hatalmi logikai rendbe nem illeszthetőek, megfélemlíthetetlenek. Azokat félre kell tenni az útból.

Különösen az olyat, aki – tanítása szerint nem kevesebbet állít önmagáról – mint ő maga „az út, az igazság, az élet”.

Mert ahol nem mi vagyunk, ott van az ellenség, gondolják a hatalom csúcsán lévők, és ennek megfelelően cselekszenek is.

Gandhi azért nem kapta meg Nobel-békedíjat, mert egy héttel előbb lőtte agyon közvetlen közlelől egy megbízott fanatikus muszlim.

Szent Teréz Anya átvehette, de nem ez a kitüntetés magasztalta fel őt sem.

A hindunak született Gandhi hazájában a két vallás híveit is olykor-olykor kibékítette, elcsitultak a véres leszámolások.

De halálának körülménye azt üzeni, hogy a konfliktusmentességnek nem tud mindenki egyformán örvendezni. Mert az emberek közti békességet van, akinek a bankszámláján olvasható összeg bánja.

Ez a tény viszont minden más szempontot képes felülírni.

Vizsont ezek a mitugrázások a végtelenül szerető Jóisten időskáláján csak aprócska, pontszerű, sajnálatos epizódok.

A régiek és a maiak egyaránt.

– Tehát ne féljete!

A félelem rossz tanácsadó! Jézus tanácsai életre vezetnek.

A fegyverek, a pénzmámor, az erőszak monopólium birtoklói csak halált osztanak.

Ma már fegyverként használnak mindent a békés, jóhiszemű ártatlanok ellen.

Ideje volna észlelni!

Amíg van rá időnk.

„Jól gondolja meg, ki mit cselekszik.”

Isten végtelen, de a rendelkezésünkre álló időnk véges.

A kapzsi diktátoroké is.

~ ~ ~

Pannónia provincia, Sabaria (316)

Az ünnepnapos, szombathelyi kötődésű, **Tours-i Szent Mártonnal** illő kezdenem, aki talán a legelső ismert magyar katonaság elutasítónk, akinek keresztény felnőttkori első döntése volt, hogy otthagyta a római császárság hadseregét, ahova nem saját választásaként került be katonának.

Ha bárki vitatná, ezt egy ismert műalkotás, *Simon Martini* freskója is megörökíti.

Szent Márton megkeresztelkedése után kilép a hadseregből, mondván: „Krisztus katonája vagyok, így nem harcolhatok!” ([Wikipedia](#))

Minden részletét életének itt most nem fogom sorra venni, elég annyit említeni, hogy ő Jézusnak valódi szentje, az erőszakmentesség jól értése tekintetében is. Ez ugyanakkor mégsem védte meg Tours-i Szent Mártonunkat attól, hogy a katonák és a koldusok védőszentjévé tegye az egyház. Tehát egy olyan szervezet emblematisztikus szentjévé, amely intézményesen nem szeretheti az „ellenségeit”. Nem csupán nem javasolt, hanem súlyosan szankcionálja a sereg az ilyen "jézusi elhajlásokat".

Szeretni az ellenséget? A katonát nem erre tartják.

Tehát feltűnik személye, legendája csapatzászlókon, templomi zászlókon, laktanyákat neveznek el róla. Nem csak a kolduló katonáké Szent Márton, hanem a katonáskodást megtagadóknak is teljes jogú védőszentje.

~ ~ ~

A Jézushoz tartozásom, a hegyi beszéde szerinti életvitelem mérőedénye, az evilág általi üldözöttség mértéke.

Általában van, vagy nincs.

Ha problémamentes vagyok a világ számára, az azt jelzi, hogy nem vagyok Jézussal szoros közelségben. Az imaéletem lehet ennek a szoros ölekezésünknek az elősegítője. Abban fog tetet ölteni, hogy a világ számára elfogadhatatlan cselekedeteim, döntéseim láthatóvá lesznek.

1986-ban nekem könnyű dolgom volt a katonáskodás, az egyenruha, a fegyverfogás, a katonai eskü elutasítása mellett döntenem. Világos, tiszta helyzet volt, egyértelmű szereposztásokkal. Egyszerű volt a szándékokat, az igényeket szétszálazni.

~ ~ ~

A háborúk – valódi végső oka – soha nem más, mint az erőforrások újraelosztásának, az azokhoz hozzáférésnek, a felette való kizárólagos rendelkezésnek, a többiekhez képest sokkal-sokkal „egyenlőbben” az egyenlőknél.

A katonai erőközpontokat, az egyéb felfegyverzett szervezeteket ruházzák fel az „erőszak-monopólium birtoklásának kizárólagosságával”.

A jobb érzésünk elnyerésének céljából a fegyvergyártást és a kapcsolódó fegyverkereskedelmet az utóbbi időben „védelemiparnak” keresztelték át. Ez így már sokkal polgárbarátabb elnevezés.

Óvodákban, iskolákban, cserkészcsapatok érzékenyítések, edukáció kiállítások alkalmain, mennyivel fülbemászóbb így emlegetni fel a nyilvánvaló katonai toborzásokat. Védelemipari beruházásokról dönt a mindenkorai főhatalom, soha „nem épít fegyvergyárat”.

A megtévesztési szándék működik, mivel senki nem szólalt meg azért, hogy legalább ne ferdítsük el a tényeket.

~ ~ ~

A valóság attól változatlan marad, ha figyelmen kívül hagyom a létezését.

~ ~ ~

Az óvodába olykor kiszállnak a toborzási alakulatok, és már jó időben belefognak a kicsi gyerekek érzékenyítésébe „fegyversimogató” alkalmak megtartásával.

A gyermeki lélek a legfelvevőbb korszakában kapja meg a dózist.

Ellenkezés nélkül. Akkor még a felnőttektől, ami jön, az minden pontosan és szó szerint úgy igaz, ahogyan megkapták. Az előkészítésben bizonyára bedolgoztak kedves reklám pszichológus hadiszakember nénik és bácsik.

A jól formálható korosztály, a sikeres katonai tudatformálás által távolságtartó lesz majd „felnőttként” az egészséges kritikus gondolkodás gyakorlásával szemben. Utasítható, együttműködő, alárendelődő, kérdezésről leszoktatott fogyasztó.

Aki pont azt veszi be, amit eléje tesznek. Teljes elfogadó bizalmával.

A szembehelyezkedő dezertálás egy fel sem vethető gondolat. A „védelemipari tudományok logikai rendjében” a saját élet önvédelme értelmezhetetlen vágyálom. Azt pedig a katonai eskü szövegeiből tudatjuk, hogy „az ellenséggel semmilyen egyetértésben nem bocsátkozunk”. Főbenjáró katonai bűn.

~ ~ ~

Akkor úgy lehetetlenülne el a gonosz, ahogyan az egyik harctéri katonai vezető nyilatkozta: „Hiába kapjuk, a jobbnál jobb katonai technikát, fegyvereket, ha nincs ember, akinek a kezébe adhassuk”.
Bingo! Kimondta a megoldást. Ezt kellene tennünk!
Így kell ellehetetleníteni a hadigépezetet. Nem tudják a kezünkbe adni a fegyvereiket. A gyilkos, kapzsi – előre megfontolt – szándékuk ellehetetlenül.

~ ~ ~

A hosszútávú atomcsendhez a többség NEM-jére volna szükség. Egységesen, megváltoztathatatlanul. Persze, mi azt tudjuk, hogy nem szoktak ebbe könnyedén, lemondóan beletörődni a hadurak, a haszonélvezők.

~ ~ ~

Miért nem jut senkinek eszébe a "szükséges rossz" helyett, a LEHETSÉGES JÓ?
Egymásra mutogatva felszámoljuk az életet. Csak azért, mert mindig is ezt csináltuk, meg mert mindenki a pusztító erőfölény fokozásától reméljük a békét, miközben tudjuk, hogy így aztán lehetetlen.

~ ~ ~

Ne engedjük magunkat leszoktatni a lényegi, kritikus gondolkozásról!
Az élet szép és jó, a világ nem.

~ ~ ~

Wass Albert: Üzenet haza

– részlet –

És üzenem volt barátaimnak,
kik megtagadják ma nevemet:
ha fordul egyet újra a kerék,
én akkor barátjuk leszek,
és nem lesz bosszú, gyűlölet, harag.
Kezet nyújtunk egymásnak, és megyünk,
és leszünk Egy Cél és Egy Akarat:
a víz szalad, de a kő marad,
a kő marad...
És üzenem mindenkinek,
testvérnek, rokonnak, idegennek,
gonosznak, jónak,
hűségeseknek és alávalónak,
annak, akit a fájás íz, és annak
kinek kezéhez vércsöppek tapadnak:
vigyázzatok és imádkozzatok!
Valahol fenn a magas ég alatt
mozdulnak már lassan a csillagok,
s a víz szalad, és csak a kő marad,
a kő marad...
Maradnak igazak és jók,
a tiszták és békeességek,
erdők, hegyek, tanok és emberek.
Jól gondolja meg, ki mit cselekszik!"

Csontos Barnabás